

De dolfijn en het meisje

Colofon

ISBN: 978 94 6365 149 3

1e druk 2019

© 2019, Annelot Borleffs

www.dedolfijnenhetmeisje.nl

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel

of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Illustratie cover: Alejandro Chavez Saenz

Foto pagina 24: Martijn de Jonge

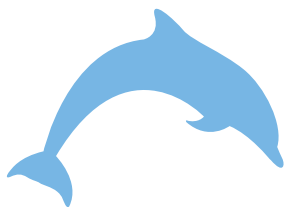
Foto Annelot Borleffs: Hanneke Beers

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

De dolfijn en het meisje

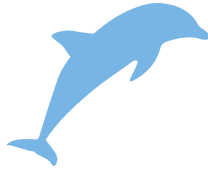
Annelot Borleffs

Moge dit boek een steun in de rug zijn voor kinderen,
maar ook voor volwassenen.

Een doorgang naar moed, vertrouwen en het hervinden
van de lichtheid van het bestaan. Wetend dat alles
verbonden is. Zichtbaar en onzichtbaar.

Er is altijd en overal hulp, dwars door alles heen.

Dank je wel dat jij mij dit leerde, pap. Het stroomt door
naar mijn kinderen, kleinkinderen en iedereen die dit leest.

Inhoud

Dank jullie wel	9
Voorwoord voor kinderen	13
Voorwoord voor volwassenen	15
1. De kleine dolfijn	17
2. De dolfijn en het meisje	25
3. Samen	30
4. Grootmoederdolfijn Sonna Lynn	34
5. Dolfijnenkind	39
6. Juf wil het niet horen	44
7. Op het schoolplein	47
8. Syung zwemt door alles heen	52
9. Jij hebt ons!	56
10. Pappa weet het nu ook	59
11. Een deurtje naar de onzichtbare wereld	62
12. Blij, maar ook verdrietig	70
13. Heimwee	75
14. Zeedieren schilderen	80
15. Lijnen van licht	85
16. Dolfijnenverhalen	90
17. Een poort naar het waterpaleis	97
18. De walvisboot	102
19. De storm	106
20. Een nachtelijk avontuur	109
21. Een dolfijn wijst de weg	114
22. Het meisje dat voor dolfijnen zingt	120
23. Een hond voor Lotte	124
24. Isah vertelt	128
25. Dolfijnenvragen	133
26. Tim's verrassing	139

27.	Het wordt toch anders	144
28.	Op reis naar de stille baai	149
29.	Kleuren met je voeten	154
30.	De hele klas in zee	161
31.	Overal dolfijnen	164
32.	Vanuit de diepte omhoog	167
33.	Zonder elkaar was het niet gelukt	172

Dank jullie wel

Zonder mijn vrienden en vriendinnen zou dit boek er nu niet gelegen hebben. Grace, aan jou las ik alles voor wat ik al zo lang in mijn computer had zitten, maar waar ik niets meer mee deed. Dit verhaal. Ik kreeg weer moed, want je zei: ‘Wat mooi! Natuurlijk moet je er een boek van maken. Het is al een boek!’

Margreet, jij hielp mij met vertrouwen. ‘Het is de bedoeling dat ieder kan lezen over die bijzondere vriendschap tussen een dolfijn en een meisje,’ zei je. ‘Je kunt het,’ lachte je.

En mijn vriendin Hanneke, die als een zus voelt, geloofde sowieso altijd al dat ik het kon. En toch vond ik het moeilijk. Tot er opeens, gewoon uit het niets, een gevoel kwam: ik kan het ... en ik ga het gewoon doen ... En toen hield ik niet meer op met schrijven. Iedere ochtend op dezelfde tijd zat ik achter mijn laptop. Soms ging alles vanzelf, soms helemaal niet. Maar dan ging ik er toch achter zitten. Sommige mensen hadden zoiets van: ‘Is het al klaar? Wat doe je allemaal, al zo lang?’ Dat wist ik soms ook niet, want ik zat maanden iedere dag en het ging zo langzaam. Gewoon omdat ik alles voelde wat ik schreef. Ik wérd gewoon een dolfijn en tegelijkertijd bleef ik een meisje, volwassen vrouw, moeder en grootmoeder, vriendin en alles wat ik nog meer ben.

Ondertussen had ik Jitske leren kennen. Zij geeft boeken uit. Zij zei meteen: ‘Ja, ik wil er een boek van maken, maar dan moet je nog even zus en zo eraan schrijven.’ Zij kon heel goed zeggen wat er nog niet goed was en dat gaf moed. Want ze geloofde in mij, dat het goed zou komen ... en ik voor alles de juiste woorden zou vinden.

En als grote verrassing kreeg ik een nieuwe liefde. Ik werd

verliefd, of eigenlijk gebeurde het gewoon dat ik de juiste vriend vond. Nou, en hij vond het nog leuk ook om mee te lezen en veel over het boek te praten, samen. Dan wil het wel blijven stromen, de woorden en alles eromheen. Dank je wel Anton!

Toen het bijna klaar was, dacht ik zomaar dagen achter elkaar steeds aan iemand. Iemand die ik niet zelf kende, maar ik wist wel van de mooie boeken die ze geschreven had. En een stil stemmetje in mij zei: vraag of zij, Thea, het ook wil lezen. Ja, en dan luister ik altijd, want dan weet ik dat er iets is wat gewoon klopt, al snap ik het niet ... En dat was ook zo. Zij was zo enthousiast dat ik dacht: zou het dan toch echt goed zijn en een boek kunnen worden? Ja, natuurlijk wist ik het, ik voel het zelf ook. Het boek wil gelezen worden.

Ik was vroeger zelf een open en veel voelend meisje. Misschien hebben anderen hier wat aan. Dat hoop ik. Of hun ouders, of degenen die een kind niet altijd kunnen volgen of meevoelen. Iedereen is zo verschillend.

En natuurlijk wil ik de dolfijnen bedanken. Wat was het altijd een feest om naar jullie toe te gaan. Ik ben zo dankbaar dat Richard en Angela ooit het idee kregen om Stichting SAM op te zetten. Wat heb ik daar graag voor gewerkt, in het dolfinarium, samen met zo veel lieve en enthousiaste mensen. Zo veel mooie kinderen kwamen er spelen en hun hele familie kwam natuurlijk mee om te zien hoe mooi het was dichterbij de dieren. Er gebeurden ook de mooiste dingen. 'Kleuren dansten daar in het rond,' zou je het kunnen noemen.

Dank op het laatst aan alle meelezers/-leessters. Zo fijn, jullie opmerkingen, stimulans en tijd die je mij gaf door zo aandachtig door de tekst heen te gaan. Bertha, Vincent en Carina, dank jullie wel.

Als laatste de voorkant. Hoe mooi is die! Die maakte Alejandro. Ik had ooit een foto van een schildering gekregen die hij gemaakt had. Die kreeg ik jaren geleden van mijn vader. Wat had hij die mooi uitgekozen voor mij. Het was mijn lievelingsschilderij. Zo mooi, zo echt, zo met alles erop dat ik belangrijk vind. Die schildering lijkt op het schilderij van het boek dat je nu in handen hebt en toch is het anders.

Ik dacht: wat zou het een feest zijn als Alejandro de voorkant wil maken voor mijn boek. Mijn vader leefde ondertussen niet meer. Maar dat voelde niet zo, want hij had toch maar gezorgd dat ik, na zijn overlijden, Alejandro leerde kennen.

En Alejandro zei: 'Ja, dat wil ik. Leuk, ik ben best druk, maar toch heb ik er zin in. Ik heb zelf vroeger met dolfijnen gewerkt in Peru, waar ik geboren ben.' Allemaal toeval? Nou, ik denk het niet. 'Het valt je toe,' zei mijn vader altijd als er weer eens zo'n cadeautje op zijn pad kwam. Dank je wel, Alejandro, dat je zo'n mooie voorkant schilderde. Precies de goede voor dit boek. Het kon niet mooier!

Voorwoord voor kinderen

Lieve kinderen. Ik werkte ooit in het dolfinarium. Kinderen die het moeilijk hadden, mochten daar komen spelen met de dolfijnen. Een beetje moeilijk hebben wij het allemaal wel eens, maar ‘altijd moeilijk’ is heel veel. Die kinderen mochten dicht bij de dolfijnen komen en leren dat het leven ook fijn is. Ze leerden om anders naar lastige dingen te kijken. Dat je om hulp kan en mag vragen. Dat er, naast alles, altijd dingen zijn die je goed kan en waar je blij van wordt. De dolfijnen lieten de kinderen en hun ouders al die dingen herinneren. Dieren kunnen dat. Ik werd er zelf ook blij van. Iedereen trouwens met wie wij daar werkten voor een organisatie die Stichting SAM heette. Die regelde dat dit kon. Tijdens dat mooie werk groeide het verlangen in mij dat veel meer kinderen van de dolfijnen zouden kunnen genieten. Ook als het niet mogelijk is dat iedereen zo dicht bij de dolfijnen kan komen als die bofferds die het moeilijk hadden. Zo zie je trouwens maar dat nadelen ook voordelen kunnen hebben! Ik leerde ondertussen zelf dat je niet letterlijk dicht bij dolfijnen hoeft te zijn om ze toch te kunnen voelen. Als ik thuis al aan ze dacht werd ik er blij van. Zomaar als extra cadeautje. Dit kun je natuurlijk met alles hebben waar je met plezier aan denkt. Je lievelingsdier of alles en iedereen waar je van houdt.

Het boek heb ik ook geschreven omdat ik van dolfijnen houd. Trouwens, van alle dieren. Mijn hele leven heb ik al dieren om mij heen. Ik kan mij niet herinneren dat er geen honden, poezen, vogels, tamme muizen, cavia's of paarden waren, naast alle dieren die ook in het wild om ons heen leven. Ik houd daar zo van. Net zoals van kinderen. Ik ben moeder, grootmoeder zelfs en heb heel lang met kinderen gewerkt.

Gewoon omdat ik ieder kind prachtig vind in wie hij of zij is en waarmee die persoon geboren is. Ik wens je veel plezier met lezen! En als je na het lezen iets wilt vragen of zeggen dan ben je welkom!

Kijk maar op mijn website, dan vind je daar een mailadres. Je mag altijd wat laten horen of een vraag stellen.

Annelot

www.dedolfijnenhetmeisje.nl

Voorwoord voor volwassenen

Dit boek is een kinderboek, maar net zo goed een boek voor volwassenen. Het beschrijft het contact tussen een dolfijn en een meisje. Letterlijk, al samen zwemmend, maar ook vanuit het onzichtbare. Het boek heeft vele lagen.

De verhaallijn zelf beschrijft de ervaring van een open, toegankelijk meisje en hoe zij reageert op de volwassen wereld die haar, in eerste instantie, niet kan volgen.

Het boek is ook een uitnodiging naar dieper luisteren naar je kind en naar elkaar. Wat wil er werkelijk gezegd worden en tot expressie komen? Hoe kunnen wij de innerlijke, nog ongeschoolde wijsheid van een kind meenemen naar een volwassenheid die levendig blijft met een open blik?

Het boek kan ook simpelweg een aanleiding zijn voor een gesprek over (kinder)verlangens en gevoelens daarin. Over authenticiteit en die durven leven. Over ‘moeten wachten tot de tijd rijp is’. Geduld leren oefenen om de innerlijke kracht te scholen die groeit naar zelfstandigheid. En het boek beschrijft het geschenk van het leven zelf. Dat altijd en voor iedereen onverwachte cadeautjes heeft, zowel ondersteunend als confronterend. Hoe kunnen we deze uitpakken en ook van moeilijke dingen iets moois maken? In het leven van (onze) kinderen, maar ook in het leven van ons als volwassene?

De ontmoeting met een dolfijn kan net zo goed ingevuld worden voor ieder lievelingsdier dat een kind heeft (of jij als volwassene!), of alles waarvan gehouden wordt en als waardevol wordt ervaren.

Ik hoop dat het boek zijn weg vindt en met net zo veel liefde gelezen wordt als waarmee ik het geschreven heb, in het contact met deze bijzondere dieren, de dolfijnen.

Annelot Borleffs

1

De kleine dolfin

Moederdolfijn zwom weg van de andere dolfinen met wie zij samenleefde in de blauwe zee van een warm land.

‘Het is zover,’ had ze laten weten aan haar dikste dolfinenvriendinnen. Ze wisten allemaal wat ze bedoelde. Samen met deze dolfinentantes ging ze op zoek naar een rustige plek voor de geboorte van haar jong. Zij zouden haar beschermen tegen een orka of een haai, zodat ze zelf niet op hoefde te letten. Ze kenden de zee goed en zwommen naar een stille, beschutte plek bij wat rotsen. En daar, terwijl moederdolfijn heel langzaam ging zwemmen, werd een kleine dolfin geboren. Het was een mannetjesdolfijn. Eerst kwam zijn staart en vervolgens de rest van zijn lichaam. Aan de vouwen die over zijn huid liepen, kon je zien hoe hij opgerold had gelegen in de buik van zijn moeder. Zodra hij geboren was, duwde moederdolfijn hem met haar snoet naar boven richting het wateroppervlak. Daar haalde hij voor het eerst adem. Hij voelde het water en kon de lucht zien. In de buik van zijn moeder had hij al veel zeegeluiden gehoord, van de dieren om hem heen. Die hoorde hij nu anders en dichterbij, nu hij zelf rondzwom in zee. Dat was spannend en allemaal nieuw. Hij keek om zich heen en omdat zijn moeder zo dicht bij hem bleef, voelde hij zich veilig. Ze zwommen zo dicht naast elkaar dat hij vanzelf meebewoog in de stroom van haar bewegingen. Hij leek wel aan haar vastgeplakt! Hij werd er blij van. De dolfinentantes keken nieuwsgierig naar hem. Ze vonden hem mooi en bleven heel dicht om zijn moeder en hem heen

zwemmen zodat ze zich veilig zouden voelen. Zo kon de kleine dolfijn rustig drinken. Binnen in de vouw onder zijn moeders buik zat aan beide zijden een tepel. De melk spoot, zonder dat hij hoefde te zuigen, vanzelf zijn bek in. Uiteindelijk zochten ze met elkaar hun eigen school dolfijnen weer op. In het begin voorzichtig. Niet alle dieren verwelkomden de nieuwgeborenen altijd meteen vriendelijk. Daarom bleven de behulpzame tantes nog een tijd dicht bij hen in de buurt. Maar gaandeweg leerden ze allemaal de kleine dolfijn kennen en hoorde hij er helemaal bij. Zo ontmoette hij ook andere jonge dieren uit de grote familie met wie ze samenleefden. Sommige waren ongeveer net zo oud als hij, andere waren ouder. Zij zwommen al wat verder weg van hun moeders.

Wat was er veel te beleven! Zo nu en dan vond de kleine dolfijn het lastig dat hij nog niet zo veel kon als de wat grotere dolfijnen. Die sprongen al boven het water uit en zwommen veel sneller. Hij voelde zich dan onhandig. Maar zijn moeder zei dat hij een beetje geduld moest hebben. Hij was een dolfijn net als de andere en hij kon alles leren wat hij maar wilde.

In het begin zwom hij bijna altijd dicht bij haar in de buurt. Zij nam hem overal mee naartoe. Zo zag hij de grote inktvis met z'n lange armen. Als je niet tegen hem op botste, maar om hem heen zwom, raakte je niet verstrikt in zijn tentakels.

Later, toen de kleine dolfijn wat ouder was, ging hij zelf op ontdekkingsreis. Dan plaagde hij bijvoorbeeld de krabben door met zijn snoet tegen ze aan te duwen.

‘Ga weg!’ riepen die, terwijl ze zich gauw verstopten onder het zand. Meestal was hij snel genoeg, maar zo nu en dan beet er een met zijn scharen in zijn neus. Dan moest hij lachen, schudde zijn kop zodat de krab er weer afviel en liet ze verder met rust.

Steeds vaker speelde hij met de andere jonge dolfinen. Het was heerlijk om met elkaar te stoeien en snel achter elkaar aan te zwemmen.

Op een morgen, toen hij al wat verder bij zijn moeder vandaan durfde te gaan, zwom de kleine dolfin dicht langs de kust. Zo kon hij het strand goed zien. Er waren mensen op het strand. Hij zag vaders en moeders, maar vooral veel kinderen spelen. Zij groeven met scheppen diepe geulen en maakten kastelen. Andere kinderen hielden vliegers vast aan lange koorden. De wind liet ze dansen in de lucht.

Hij zag ook kinderen in het warme water zwemmen. Zij sprongen in de golven. Hij wist zelf heel goed hoe fijn dat was.

De kleine dolfin zwom terug naar zijn moeder en vroeg haar of zij wist hoe het droge zand voelde.

‘Natuurlijk niet, lieverd. Wij zijn als dolfinen geboren en kunnen niet leven zonder het water. Bij de mensen is dat net andersom,’ vertelde ze. ‘Zij hebben de grond en de aarde nodig om op te staan en te bewegen. Wij ademen op zo’n manier dat wij diep en lang onder water kunnen blijven. Ga maar naar moeder schildpad. Schildpadden zijn een van de weinige dieren uit de zee die wél op het land kunnen lopen. Zij kan je er wat over vertellen.’

De nieuwsgierige dolfin zocht de oude schildpad op.

‘Schildpad,’ zei hij, ‘kun je mij vertellen hoe het is om op het land te zijn?’

‘Jazeker. Ik ga zelf aan land om een kuil te graven. Daar leg ik mijn eieren in en die bedek ik vervolgens met zand. De zon houdt alles warm, zodat de kleine schildpadjes in het ei kunnen groeien totdat ze groot genoeg zijn om eruit te breken. Ze weten zelf dat ze dan zo snel mogelijk naar de zee moeten rennen. Daar is het veilig.’ De schildpad glimlachte.

‘Ik ga graag naar het land als ik voel dat het zover is. Maar ik

beweeg mij er traag. Het zand schuurt. In het water ben ik veel lichter en sneller. Vertel mij, kleine dolfin, jij hoort thuis in de zee, waarom verlang je naar het land?’

En zo vertelde de kleine dolfin dat hij vaak naar het strand keek. Hij zocht iets en wist zelf niet wat. Hij wilde niet op het land leven en toch moest hij er steeds weer naar kijken.

Op dat moment riep zijn moeder hem.

‘Kom, we gaan iets leuks doen,’ zei ze. ‘Doe mij maar na, ik doe je voor hoe je hoog en krachtig springt.’ Hij zag hoe zijn moeder moeiteloos ver boven het water uit kwam. Vervolgens dook hij zelf de diepte in, draaide zich om en zwom met zo’n vaart omhoog dat hij makkelijk boven de zeespiegel uitkwam. Wat een fijn gevoel, ook al sprong hij nog lang niet zo hoog als zijn moeder. Hij oefende iedere dag. Vaak keek hij hoe de anderen het deden. Telkens ging het beter. Een paar keer kwam hij hard op zijn buik terecht. Dat deed pijn en dan wilde hij niet meer springen en dacht dat hij het nooit zou leren. De anderen deden het al zo veel makkelijker. Gelukkig ging dat gevoel altijd over. Hij verlangde er zo naar om het te kunnen.

Op een dag maakte de kleine dolfin, zonder dat hij er erg zijn best voor deed, een sprong zo hoog en sierlijk dat alle dolfinen lachten. Hij kon het! Diep vanbinnen wist hij dat hij het allemaal nodig had voor iets waar hij hevig naar verlangde. Opnieuw keek hij naar de kust, waar hij de kinderen aan het strand zag spelen. Wat zocht hij toch? Hij wist het niet. Hij moest maar gewoon wachten tot het zich vanzelf liet zien ...

Een zomer en een winter gingen voorbij. Het werd voorjaar. De jonge dolfin kon inmiddels prachtig springen. Ook deed hij regelmatig een wedstrijdje met zijn vriendjes wie het